

[Udenrigsministeren]

i sin tid tilsluttede sig dette med forbehold af hjemlig bevillingsmæssig dækning, og derfor er Danmark ikke bundet. Åh ja, man kan diskutere, i hvor høj grad man er moralsk og politisk bundet. Når man ét sted går ind for noget, må man dog forventes at gå ind for det samme, når man kommer hjem og skal søge bevillingsmæssig dækning. Det kunne da interessere mig at vide, hvor den tidligere forsvarsminister har sagt det, om det muligvis er noget, der på et tidspunkt er blevet sagt til folketinget. Jeg er ikke bekendt med, at et sådant forbehold eksisterer.

Hr. Gert Petersen forsøgte tydeligvis at forvirre begreberne. Det gjorde hr. Gert Petersen ved at jonglere med tallene på grov demagogisk vis, herunder ved at sammenblande de forskellige våbentyper; så kan man få alle mulige tal ud af de forskellige balanceopstillinger. Lad os holde fast ved det, der er det væsentlige: i 1979 var Vesten bekymret for 200 russiske SS-20 raketter, og man traf derfor dobbeltbeslutningen. I dag er der opstillet 324 SS-20 raketter. Det er disse tal, der er de væsentlige, ikke alle de mærkelige sammenblandinger, hr. Gert Petersen diskede op med her.

Hr. Gert Petersen sagde, at denne diskussion i dag ikke drejer sig om udmeldelse af NATO. Ja men hvad er det så, vi debatterer i dag? Det er da rigtigt, at umiddelbart drejer diskussionen sig om Danmarks holdning til den modernisering af NATOs mellemdistanceraketvåben i Europa, som alliancen enstemmigt traf beslutning om i december 1979, en beslutning, som blev truffet i den forhåbning og med det klare sigte, at våbenkontrollforhandlinger i mellemtiden skulle gøre det muligt, at opstillingen af disse 572 raketter aldrig bliver ført ud i livet. Men reelt drejer debatten her i dag sig imidlertid om et endnu større emne: skal vi fortsat kunne betegne medlemskabet af NATO-alliancen som en hovedhjørnesten i Danmarks udenrigspolitik? Det er det reelle spørgsmål, der diskuteres her i dag.

Danmark blev i sin tid medlem af NATO, fordi vi i alliancen så den eneste mulighed for et effektivt værn for vores sikkerhed. Jeg tænker hermed på vores sikkerhed i bred forstand, altså både udsigten til, at andre vil hjælpe med til at forsvare os, hvis vi skulle blive angrebet med militær magt, og den tryghed, som gør det muligt for os at afvise

trusler og pression, som bygger på militær overmagt.

De motiver, som bragte Danmark ind i NATO, har siden til stadighed været efterprøvet. Den mest omhyggelige revision fandt sted i slutningen af 1960'erne i forbindelse med den såkaldte Seidenfadenrapport om udløbet af den nordatlantiske traktats oprindelige 20-årige gyldighedsperiode. Seidenfadenudvalgets konklusion var, at der ikke var noget realistisk alternativ til Danmarks NATO-medlemskab. Dengang og indtil i dag har denne konklusion haft bred tilslutning fra et stort flertal her i folketinget, som også omfatter socialdemokratiet, selv i perioder, hvor der i øvrigt har været diskussion om andre elementer af vores udenrigspolitik.

Til opretholdelse af denne enighed har det utvivlsomt bidraget, at NATO ikke blot har været rammen om et militært samarbejde, men også har haft en betydningsfuld rolle som et politisk konsultationsforum, hvor vi har kunnet virke for afspænding imellem Øst og Vest netop i kraft af den sikkerhed, som det militære samarbejde giver os, altid med bevarelse af den solidaritet imellem de allierede, som er forudsætningen både for konsultationerne og for det militære samarbejde. Skiftende danske regeringer har til stadighed lagt vægt på den indflydelse, NATO-medlemskabet har givet os, til at virke for afspænding, våbenkontrol og nedrustning, og socialdemokratiske regeringer har gang på gang fra denne talerstol fremhævet, at netop samarbejdet med andre lande og især samarbejdet med andre demokratier giver Danmark en indflydelse ud over, hvad vores størrelse i sig selv kunne berettige til. Netop socialdemokratiet har med stor ansvarsfølelse virket for at bevare den danske offentligheds tilslutning til NATO-medlemskabet på disse præmisser.

Ved at vælge at gøre os gældende inden for vores egen kreds og inden døre, det vil sige i de fortrolige drøftelser i NATO, har vi kunnet påvirke vore partners politik igennem saglige argumenter og under udnyttelse af den respekt, der har omgivet Danmark. Det er næppe lejligheden her til at opregne mange konkrete eksempler, men det er dog nærliggende at gøre opmærksom på endnu en gang, at den vægt, som NATO lagde på forhandlingsdelen af dobbeltbeslutningen fra december 1979, netop var et resultat af den